

бѣха загинали всички други пленници и какъ той бѣ останалъ живъ. И когато царъ Гонзало му предложи да опредѣлятъ день за сватбата, той му изповѣда своя тежъкъ грѣхъ: че е полюбилъ отъ все сърдце мохамеданка — оная, която спаси сега живота му.

Още отъ първитѣ дни на своето пристигане Алонзо се държеше загадъчно за всички. Той отъ каза да участвува въ турнира, взе да страни отъ роднини и приятели и бѣше заетъ само съ една работа. Той издирваше, де има въ столицата и околноститѣ пленени маври, сега роби на разни рицари. Като намираше такива, той ги купуваше ужъ за свои роби, но следъ това тѣ изчезваха безследно. И никой не знаеше, че той ги улеснява да се върнатъ въ отечеството си.

Най-после единъ день Алонзо се яви при царя и го помоли да му разреши да постъпи калугеръ, а сега да се отдалечи въ нѣкой пушинякъ, та да се подготви. Всички останаха зачудени отъ това решение на храбрия рицаръ. И само той си знаеше, че душата му се носи тамъ, въ столицата на халифата, около оная, която тѣй дълбоко той обикна.

По царево разрешение той напусна столицата и всички мислѣха, че е отишълъ въ пустинята или въ манастиръ. А Алонзо улови она пжтъ, по който бѣ пристигналъ въ столицата. Облѣченъ като простъ селянинъ, пешкомъ той стигна границитѣ на мавританското царство. Тукъ той спрѣ за известно време и грижливо се заложи да изучава арабски езикъ.

Безпокойствата на халифа

Между това по цѣлата столица на халифата, както и въ самия Алказаръ владаше гробна тишина.